

FOAIE PAROHIALĂ IUNIE 2023

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

Ca de fiecare dată, intenția acestei Foi parohiale este de a intra în dialog cu cât mai multe persoane, pentru a căuta împreună căile prin care să-l întâlnim pe Dumnezeu.

Întotdeauna, învățătura noastră creștină, gândirea noastră profundă și trăirea noastră adevărată trebuie să se bazeze pe Sfânta Scriptură și pe învățăturile Părinților Bisericii.

Ca adevărați oameni de credință, văzând problemele spinoase ale timpului nostru, trebuie să observăm și să analizăm cu judecată conștiință și cu spirit critic curajos, fără să lăsăm să ni se abată atenția de la Cristos, care este Calea, Adevărul și Viața.

Din ascultarea Scripturii, citită în tradiția vie a Bisericii, trebuie să luăm mereu cea înțelepciune utilă și indispensabilă pentru a stabili o confruntare bazată pe dialog cu cultura timpului nostru. Acest lucru l-au făcut creștinii încă de la început, așa cum reiese din îndemnul Sfântului Petru: *„Sfințiți-l pe Domnul Cristos în inimile voastre, gata oricând să dați răspuns oricui vă cere cont de speranța voastră, dar cu blândețe și bună cuviință, având o conștiință curată”* (1Petru 3, 1516).

Prin Botez, fiecare dintre noi și fiecare creștin a fost ales. Isus a spus: *„Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi și v-am pus ca să*

mergeți și să aduceți rod, iar rodul vostru să rămână” (Ioan 15,16). Așadar, noi avem o misiune în lumea aceasta, avem ceva de făcut în această viață pe pământ, fiecare avem un rol bine stabilit de Domnul; **în fiecare zi trebuie să lucrăm ca să facem lumea mai bună și pământul mai frumos.** Așa cum Cristos a avut o misiune din partea Tatălui ceresc, tot la fel ne-a trimis și El pe noi: „*Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi*” (Ioan 20,21).

Noi trebuie să slujim Biserica și astfel să facem bine întregii omeniri, prin cuvântul și prin mărturia noastră, cu întreaga viață, cu reflecția, cu gândirea, cu studiul, cu ascultarea, cu dialogul și, mai ales, cu rugăciunea noastră.

A crede este un fapt personal și comunitar

A descoperi frumusețea și bucuria credinței este un drum pe care fiecare nouă generație trebuie să-l parcurgă personal, pentru că **în credință este pus în joc ceea ce ne aparține nouă mai mult și mai intim: inima noastră, inteligența noastră, libertatea noastră, într-un raport profund personal cu Dumnezeu, care lucrează înlăuntrul nostru.**

De aici datoria primită de părinți atunci când îi aduc pe copii la Botez. Ei sunt primii învățători ai credinței pentru copilul lor.

Dar credința este, la fel de radical, act și atitudine comunitare; este acel „noi credem” al Bisericii. Așadar, bucuria credinței este o bucurie care trebuie împărtășită. De aceea, **a educa noile generații la credință este o misiune importantă și**

fundamentală, ce implică întreaga comunitate creștină.

A-l căuta pe Cristos este o dorință care trebuie cultivată în sufletul fiecărui om, încă de mic. Acolo unde Dumnezeu nu ocupă primul loc, acolo unde nu este recunoscut și adorat ca **Binele suprem**, demnitatea omului este pusă în pericol. De aceea **este urgent să-l facem pe omul de astăzi să „descopere” chipul autentic al lui Dumnezeu, care ni s-a revelat în Isus Cristos,** așa cum ne spune Sf. Ioan: „*Nimeni nu l-a văzut pe Dumnezeu; Fiul unic al lui Dumnezeu, cel care este spre pieptul Tatălui, el l-a revelat*” (Ioan, 1, 18).

Și în acest caz, Scriptura ne vine în ajutor, dacă o citim, o medităm și, mai ales, dacă o urmăm cu atenție. Dumnezeu vorbește și astăzi pe înțelesul nostru, așa cum le-a vorbit magilor, care imediat s-au pus în mișcare urmând steaua călăuzitoare; așa au început să-l caute pe Cristos. L-au căutat, l-au găsit și l-au adorat. **A-l căuta pe Cristos trebuie să fie dorința neîncetată a tuturor: a tinerilor și a adulților, a credincioșilor și a păstorilor lor.** Această căutare trebuie încurajată, trebuie susținută și condusă.

Credința nu este pur și simplu adeziunea la un ansamblu complet în sine de dogme, care ar stinge setea de Dumnezeu prezentă în sufletul uman. Dimpotrivă, credința îl conduce pe om pe Cale în timp, spre un Dumnezeu mereu nou în infinitatea sa. De aceea **creștinul este în același timp unul care caută și unul care găsește.**

Tocmai aceasta este ceea ce face Biserica tânără, deschisă la viitor, bogată în speranță pentru întreaga

omenire. Dacă nu căutăm mereu, dacă nu sperăm mereu, dacă nu iubim mereu, atunci îmbătrânim. **Sfântul Augustin spunea că noi îl căutăm pe Dumnezeu pentru a-l găsi, deoarece este un Dumnezeu tainic, ascuns, și îl căutăm pe Dumnezeu și după ce l-am găsit, deoarece este un Dumnezeu infinit, veșnic.**

În pelerinajul pământesc, fiecare dintre noi poate fi ispitit de necredință. Durerea, răul, nedreptățile, moartea, în special atunci când îi lovesc pe cei nevinovați – de exemplu, pe copiii victime ale războiului și ale terorismului, ale bolilor și ale foametei -, oare nu pun la grea încercare credința noastră?

Din nou citirea și meditarea Scripturii ne vine în întâmpinare. Exemplul necredinței lui Toma, în mod paradoxal, chiar în aceste cazuri ne ajută să purificăm orice concepție falsă despre Dumnezeu și ne conduce să-i descoperim fața autentică: fața unui Dumnezeu care, în Cristos, a luat asupra sa plăgile omenirii rănite. **Toma a primit de la Domnul și, la rândul său, a transmis Bisericii**

darul unei credințe încercate de Pătimirea și moartea lui Isus și confirmată de întâlnirea cu El Înviat. O credință care era aproape moartă și a renăscut grație contactului cu rănilor lui Cristos, cu rănilor pe care Cel Înviat nu le-a ascuns, ci le-a arătat și continuă să ni le arate în greutățile și în suferințele fiecărei ființe umane.

Câte răni, câtă durere în lume! Nu lipsesc calamități naturale și tragedii umane care provoacă nenumărate victime și daune materiale uriașe. Prin rănilor lui Cristos înviat, putem vedea cu ochi de speranță aceste rele care chinuiesc omenirea.

De fapt, **înviind, Domnul Isus Cristos nu a eliminat suferința și răul din lume, ci le-a învins la rădăcină cu supraabundența Harului său.** Prepotenței Răului i-a opus atotputernicia Iubirii sale. Ne-a lăsat drept cale spre pace și spre bucurie Iubirea care nu se teme de moarte. „*Cum v-am iubit eu pe voi – le-a spus apostolilor înainte de a muri -, așa să vă iubiți și voi unii pe alții*” (Ioan 13,34).

Credința face posibil imposibilul

Credința e supusă legii creșterii. **Isus i-a educat pe discipolii săi să crească în credință, să creadă și să se încreadă tot mai mult în el, pentru a construi pe stâncă propria viață.** De aceea, apostolii îi cer lui Isus: „*Mărește-ne credința*” (Matei 17, 6). Este o cerere frumoasă pe care i-o adresează Domnului, este cererea fundamentală. Discipolii nu cer daruri materiale, nu cer privilegii, ci cer harul credinței, care să orienteze și să lumineze toată viața; cer harul de a-l recunoaște pe Dumnezeu și de a putea fi în relație intimă cu El, primind de la El toate darurile sale și pe cele ale curajului, iubirii și speranței, exact ca în parabola cu vița și mlădițele (Ioan 15).

Fără a răspunde direct la rugăciunea lor, Isus recurge la o imagine paradoxală pentru a exprima vitalitatea incredibilă a credinței. Așa cum o părghie mișcă mult mai

mult decât propria greutate, tot așa credința, chiar și numai un dram de credință, este în măsură să facă lucruri inimaginabile, extraordinare, precum a dezrădăcina un copac mare și a-l transplanta în mare (Matei 17).

Credința – a avea încredere în Cristos, a-l primi, a-l lăsa să ne transforme, a-l urma până la capăt – face posibile lucrurile omenește imposibile, în orice situație. Cel păcătos, cel care nu acționează conform lui Dumnezeu, se încrede în propria putere, se sprijină pe o realitate fragilă și inconsistentă, de aceea se va îndoii, este destinat să cadă; în schimb, **cel drept se încrede într-o realitate ascunsă, dar solidă, se încrede în Dumnezeu și pentru aceasta va avea viață, „pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil”** (Luca 1, 37).

(Cateheză inspirată din cartea *Dumnezeu este mereu nou*, scrisă de Papa Benedict al XVI-lea)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Sfinții sunt adevărații reformatori. Doar de la sfinți, doar de la Dumnezeu vine adevărata revoluție, schimbarea decisivă a lumii. În secolul care tocmai a trecut am văzut revoluții, al căror program comun era să nu mai aștepte intervenția lui Dumnezeu, ci să ia total, în propriile mâini, destinul lumii. Și am văzut că astfel întotdeauna un punct de vedere uman și parțial a fost luat ca măsură absolută de călăuzire. Absolutizarea a ceea ce nu este absolut, ci relativ, se cheamă totalitarism. Nu eliberează omul, ci îi ia demnitatea și îl face sclav.

Nu ideologiile vor salva lumea, ci doar întoarcerea la Dumnezeul cel viu, care este Creatorul nostru, garantul libertății noastre, garantul a ceea ce este într-adevăr bun și adevărat. Revoluția autentică constă simplu în întoarcerea fără rezerve la Dumnezeu, care este măsura a ceea ce este drept și care în același timp este iubire eternă. Și ce altceva ar putea vreodată să ne salveze, dacă nu iubirea?

Papa Benedict al XVI-lea